

KOMUNIKAT KOMISJI**Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r.**

(SWD(2012) 130 final)

(SWD(2012) 131 final)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/C 158/04)

SPIS TREŚCI

WPROWADZENIE	6
POLITYKA W ZAKRESIE POMOCY PAŃSTWA A DYREKTYWA W SPRAWIE ETS	6
1. SPECJALNE ŚRODKI OBJĘTE NINIEJSZYMI WYTYCZNYMI	7
1.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)	7
1.2. Pomoc na inwestycje dla wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS)	8
1.3. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej	8
1.4. Pomoc związana z wyłączeniem małych instalacji i szpitali z EU ETS	9
2. ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE	9
2.1. Zakres stosowania niniejszych wytycznych	9
2.2. Definicje	9
3. ZGODNOŚĆ ŚRODKÓW POMOCY Z ART. 107 UST. 3 TRAKTATU	9
3.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)	9
3.2. Pomoc na inwestycje dla nowych wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS)	11
3.3. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej	12
3.4. Pomoc związana z wyłączeniem małych instalacji i szpitali z EU ETS	13
3.5. Proporcjonalność	13
4. KUMULACJA	13
5. PRZEPISY KOŃCOWE	13
5.1. Składanie sprawozdań rocznych	13
5.2. Przejrzystość	14
5.3. Monitorowanie	14
5.4. Okres stosowania i przegląd	14
ZAŁĄCZNIK I	16
Definicje	16

ZAŁĄCZNIK II	19
Sektory i podsektory, które uznaje się <i>ex ante</i> za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich	19
ZAŁĄCZNIK III	21
Wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej w odniesieniu do produktów objętych kodami NACE w załączniku II	21
ZAŁĄCZNIK IV	22
Maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO ₂ na różnych obszarach geograficznych (tCO ₂ /MWh)	22

WPROWADZENIE

POLITYKA W ZAKRESIE POMOCY PAŃSTWA A DYREKTYWA W SPRAWIE ETS

1. W dyrektywie 2003/87/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanowiono system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (EU ETS), natomiast w dyrektywie 2009/29/WE ⁽²⁾ udoskonalono i rozszerzono EU ETS ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r. Zmieniona ⁽³⁾ dyrektywa 2003/87/WE jest zwana dalej „dyrektywą w sprawie ETS”. Dyrektywa 2009/29/WE jest częścią pakietu prawodawczego zawierającego środki służące zwalczaniu zmiany klimatu oraz promowaniu energii odnawialnej i opartej na technologiach niskoemisyjnych. Głównym celem pakietu było osiągnięcie ogólnego unijnego celu środowiskowego, jakim jest zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 20 % w stosunku do 1990 r. oraz uzyskanie 20 % udziału energii odnawialnej w całkowitym zużyciu energii w Unii do 2020 r.
2. Dyrektywa w sprawie ETS przewiduje następujące szczególne i przejściowe środki dla niektórych przedsiębiorstw: pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z włączenia kosztów emisji gazów cieplarnianych wynikających z EU ETS (powszechnie zwanych „kosztami emisji pośrednich”), pomoc na inwestycje dla wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS), fakultatywne przejściowe bezpłatne uprawnienia w sektorze energii elektrycznej w niektórych państwach członkowskich i wyłączenie niektórych małych instalacji z EU ETS, jeżeli zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych można osiągnąć poza ramami EU ETS przy niższym koszcie administracyjnym.
3. Szczególne i przejściowe środki przewidziane w kontekście wdrażania dyrektywy w sprawie ETS wiążą się z udzieleniem pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 108 Traktatu państwa członkowskie muszą zgłosić pomoc państwa Komisji i nie mogą wprowadzić jej w życie do czasu zatwierdzenia przez Komisję.
4. Aby zapewnić przejrzystość i pewność prawną, niniejsze wytyczne zawierają wyjaśnienie kryteriów zgodności, które zostaną zastosowane do wspomnianych środków pomocy państwa, w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych udoskonalonego i rozszerzonego dyrektywą 2009/29/WE.
5. Zgodnie z testem równowagi między pozytywnym a negatywnym oddziaływaniem pomocy, przedstawionym w planie działania z zakresu pomocy państwa z 2005 r. ⁽⁴⁾, zasadniczym celem kontroli pomocy państwa w kontekście wdrażania EU ETS jest zadbanie o to, by przyznana pomoc państwa spowodowała większe ograniczenie emisji gazów cieplarnianych niż byłoby możliwe bez przyznanej pomocy, a także o to, by pozytywne skutki pomocy przeważały nad jej skutkami negatywnymi pod względem zakłócania konkurencji. Pomoc państwa musi być konieczna do osiągnięcia celu środowiskowego EU ETS (konieczność pomocy) i należy ją ograniczyć do minimum niezbędnego do osiągnięcia pożądanego poziomu ochrony środowiska (proporcjonalność pomocy), nie powodując nadmiernej zakłócenia konkurencji i handlu na rynku wewnętrznym.
6. Ponieważ przepisy ustanowione w dyrektywie 2009/29/WE będą miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r., przed tą datą pomoc państwa nie może być uznana za konieczną, aby zmniejszyć obciążenia wynikające z przepisów tej dyrektywy. W rezultacie środki objęte niniejszymi wytycznymi dozwolone są jedynie w przypadku kosztów poniesionych w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tym dniu oprócz pomocy związanej z fakultatywnym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej (w niektórych państwach członkowskich), która, pod pewnymi warunkami, może obejmować inwestycje zawarte w planach krajowych dokonywane po dniu 25 czerwca 2009 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 18); dyrektywa 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. (Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3); rozporządzenie (WE) nr 219/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109).

⁽⁴⁾ Plan działań w zakresie pomocy państwa – Gorzej i lepiej ukierunkowana pomoc państwa: mapa drogowa reformy pomocy państwa na lata 2005–2009, COM(2005) 107 wersja ostateczna, 7.6.2005.

1. SPECJALNE ŚRODKI OBJĘTE NINIEJSZYMI WYTYCZNYMI

1.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)

7. Na podstawie art. 10a ust. 6 dyrektywy w sprawie ETS państwa członkowskie mogą przyznać pomoc państwa na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii (zwanymi dalej kosztami emisji pośrednich) w celu kompensacji tych kosztów zgodnie z zasadami pomocy państwa. Na potrzeby niniejszych wytycznych pojęcie „ucieczka emisji” opisuje możliwość wzrostu całkowitej emisji gazów cieplarnianych w przypadku, gdy przedsiębiorstwa przeniosą swoją produkcję poza Unię, ponieważ nie będą mogły przenieść wzrostu kosztów wynikającego z EU ETS na swoich klientów, nie tracąc przy tym znaczącego udziału w rynku.
8. Przeciwdziałanie ryzyku ucieczki emisji służy celowi środowiskowemu, ponieważ pomoc zmierza do zapobieżenia wzrostowi całkowitej emisji gazów cieplarnianych z powodu przeniesienia produkcji poza Unię wobec braku wiążącej międzynarodowej umowy w sprawie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Jednocześnie pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich może mieć negatywny wpływ na skuteczność EU ETS. W przypadku niewłaściwego ukierunkowania pomoc uwalniałaby beneficjentów od kosztu emisji pośrednich, ograniczając tym samym zachęty do zmniejszania emisji i do innowacji w sektorze. W rezultacie koszty zmniejszenia emisji musiałyby ponosić głównie inne sektory gospodarki. Ponadto taka pomoc państwa może powodować znaczące zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, w szczególności w sytuacji, gdy przedsiębiorstwa w tym samym sektorze traktuje się inaczej w różnych państwach członkowskich z powodu różnych ograniczeń budżetowych. Niniejsze wytyczne muszą zatem odnieść się do trzech określonych celów: ograniczenia do minimum ryzyka ucieczki emisji, utrzymania celu EU ETS, jakim jest osiągnięcie oszczędnej pod względem kosztów dekarbonizacji i ograniczenia do minimum zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.
9. W trakcie procesu przyjmowania dyrektywy 2009/29/WE Komisja wydała oświadczenie⁽⁵⁾ określające główne zasady, które ma zamiar stosować w odniesieniu do pomocy państwa na pokrycie kosztów emisji pośrednich, aby uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji.
10. Komisja oceniła na poziomie Unii możliwości przenoszenia przez dany sektor lub podsektor kosztów emisji pośrednich na ceny produktów bez znaczącej utraty udziału w rynku na rzecz instalacji poza Unię, które cechuje większa emisyjność CO₂.
11. Maksymalną kwotę pomocy, jaką państwa członkowskie mogą przyznać, oblicza się zgodnie ze wzorem, który uwzględni referencyjne poziomy produkcji danej instalacji lub poziomy referencyjnego zużycia energii elektrycznej przez daną instalację zgodnie z niniejszymi wytycznymi, a także wskaźnik emisji CO₂ w przypadku energii elektrycznej pochodzącej z obiektów energetycznego spalania na różnych obszarach geograficznych. W przypadku umów na dostawy energii elektrycznej, w których nie ujęto żadnych kosztów emisji CO₂, nie przyznana zostanie żadna pomoc państwa. Wspomniany wzór zapewnia proporcjonalność pomocy i utrzymanie zachęt do zwiększania efektywności elektrycznej i przejścia z „brudnej” energii elektrycznej na „czystą”, zgodnie z motywem 27 dyrektywy 2009/29/WE.
12. Ponadto w celu zminimalizowania zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym oraz zachowania celów EU ETS, tj. osiągnięcia dekarbonizacji oszczędnej pod względem kosztów, pomoc nie może rekompensować w pełni kosztów uprawnień do emisji w cenach energii elektrycznej i musi być z czasem zmniejszana. Malejąca intensywność pomocy ma zasadnicze znaczenie dla uniknięcia uzależnienia od pomocy w przypadku operacyjnej pomocy państwa. Ponadto zapewni ona (i) długoterminowe zachęty do pełnej internalizacji ekologicznych efektów zewnętrznych i (ii) krótkoterminowe zachęty do przejścia na technologie produkcji emitujące mniej CO₂, podkreślając przy tym tymczasowy charakter pomocy i przyczyniając się do przejścia na gospodarkę opartą na technologiach niskoemisyjnych.

⁽⁵⁾ Załącznik II do załącznika 15713/1/08REV1 z dnia 18 listopada 2008 r. (25.11) <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P6-TA-2008-0610+0+DOC+XML+V0//PL>

1.2. Pomoc na inwestycje dla wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS)

13. Zgodnie z oświadczeniem Komisji dla Rady Europejskiej⁽⁶⁾ odnoszącym się do art. 10 ust. 3 dyrektywy w sprawie ETS, który dotyczy sposobu wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, w latach 2013–2016 państwa członkowskie mogą wykorzystać omawiane dochody na wsparcie budowy wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych zakładów energetycznych gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS). *Negatywną* stroną tej definicji jest fakt, że zgodnie z art. 33 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla⁽⁷⁾ państwa członkowskie muszą zadbać o to, aby operatorzy wszystkich obiektów energetycznego spalania o znamionowej mocy elektrycznej przekraczającej 300 megawatów przeprowadzili ocenę, czy spełnione są niektóre warunki, a mianowicie dostępności odpowiednich składowisk, ekonomicznej i technicznej wykonalności instalacji transportowych i ekonomicznej i technicznej wykonalności dostosowania obiektu pod względem wychwytywania dwutlenku węgla. W przypadku pozytywnej oceny na terenie obiektu rezerwuje się odpowiednią przestrzeń dla urządzeń niezbędnych do wychwytywania i sprężania CO₂⁽⁸⁾.
14. Pomoc powinna mieć na celu dążenie do zwiększenia ochrony środowiska prowadzącego do obniżenia poziomu emisji CO₂ zgodnie z najnowszymi technologiami i koncentrowanie się na niedoskonałości rynku poprzez znaczny wpływ na ochronę środowiska. Pomoc musi być konieczna, posiadać efekt zachęty i być proporcjonalna. Pomoc na wdrażanie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla nie wchodzi w zakres niniejszych wytycznych i oceniana jest na podstawie innych istniejących zasad pomocy państwa, a zwłaszcza wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska⁽⁹⁾.
15. Aby zapewnić proporcjonalność pomocy, maksymalną intensywność pomocy należy dostosowywać w zależności od wkładu w zwiększenie ochrony środowiska i zmniejszenie emisji CO₂ (cel dyrektywy w sprawie ETS) nowej elektrowni. Dlatego rozpoczęcie przed 2020 r. wdrażania pełnego łańcucha CCS (tj. konstrukcji i faktycznego rozpoczęcia wychwytywania, transportu i składowania CO₂) przez nowe elektrownie należy nagradzać w porównaniu do nowych elektrowni gotowych do CCS, które nie rozpoczęły wdrażania pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. Ponadto, w przypadku rozważania dwóch podobnych projektów nowych zakładów energetycznych gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla, dopuszczalna maksymalna intensywność pomocy powinna być wyższa w przypadku projektów wybranych w drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji (opartej na jasnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach), która faktycznie zapewni ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum i sprzyja konkurencji na rynku produkcji energii elektrycznej. W omawianych okolicznościach można założyć, że odpowiednie oferty odzwierciedlają wszystkie ewentualne korzyści, które mogą płynąć z dodatkowej inwestycji.

1.3. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej

16. Zgodnie z art. 10c dyrektywy w sprawie ETS państwa członkowskie spełniające niektóre warunki dotyczące wzajemnych powiązań ich krajowych sieci elektrycznych lub udziału paliw kopalnych w produkcji energii elektrycznej i poziomu PKB na mieszkańca w porównaniu z unijną średnią, mają możliwość tymczasowego odstąpienia od zasady pełnego systemu aukcyjnego i przyznawania bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej, którzy funkcjonowali przed dniem 31 grudnia 2008 r. lub wytwórcom energii elektrycznej, w przypadku których proces inwestycyjny związany z modernizacją faktycznie rozpoczęto do dnia 31 grudnia 2008 r. W zamian za przyznawanie bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej, kwalifikujące się państwa członkowskie muszą przedstawić krajowy plan inwestycyjny („plan krajowy”) dotyczący inwestycji podjętych przez beneficjentów bezpłatnych uprawnień lub przez inne podmioty gospodarcze w zakresie dostosowania i podniesienia standardu infrastruktury, czystych technologii oraz zróżnicowania ich koszyka energetycznego i źródeł dostaw.

⁽⁶⁾ Addendum do noty do punktu I/A Sekretariatu Generalnego Rady do Komitetu Stałych Przedstawicieli/Rady 8033/09 ADD 1 REV 1 z dnia 31 marca 2009 r.

⁽⁷⁾ Dyrektywa 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. i zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114).

⁽⁸⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

⁽⁹⁾ Porównaj: przypis 8.

17. Przedmiotowe odstępstwo od zasady pełnego systemu aukcyjnego przez zapewnienie przejściowych bezpłatnych uprawnień wiąże się z pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu, ponieważ, przyznając bezpłatne uprawnienia, państwa członkowskie rezygnują z dochodów i przyznają selektywną korzyść wytwórcom energii elektrycznej. Wytwórcy energii elektrycznej mogą konkurować z wytwórcami energii elektrycznej w innych państwach członkowskich, co może w rezultacie zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji i wpłynąć na handel na rynku wewnętrznym. Pomoc państwa występuje także na poziomie inwestycji, których beneficjenci bezpłatnych uprawnień będą dokonywać przy obniżonych kosztach.

1.4. Pomoc związana z wyłączeniem małych instalacji i szpitali z EU ETS

18. Zgodnie z art. 27 dyrektywy w sprawie ETS państwa członkowskie mogą wyłączyć małe instalacje i szpitale ze stosowania EU ETS, o ile podlegają one środkom umożliwiającym osiągnięcie równoważnego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Państwa członkowskie mogą proponować środki mające zastosowanie do małych instalacji i szpitali, których wkład w redukcję emisji będzie równoważny z redukcją osiągniętą w ramach EU ETS. Możliwość wyłączenia ich z EU ETS ma na celu oferowanie największych korzyści pod względem ograniczenia kosztów administracyjnych na każdą tonę ekwiwalentu CO₂ wyłączonej z ETS.
19. Wyłączenie małych instalacji i szpitali z EU ETS może wiązać się z pomocą państwa. Państwa członkowskie dysponują dużą swobodą decydowania w kwestii, czy wyłączać małe instalacje ze stosowania EU ETS i – jeśli tak – jaki rodzaj instalacji wyłączać oraz jakich środków wymagać. Nie można zatem wykluczyć, że środki zastosowane przez państwa członkowskie mogą stanowić korzyść gospodarczą dla małych instalacji lub szpitali wyłączonych z EU ETS, która może zakłócać konkurencję lub może grozić jej zakłóceniem oraz wpłynąć na handel na rynku wewnętrznym.

2. ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

2.1. Zakres stosowania niniejszych wytycznych

20. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie jedynie do szczególnych środków pomocy przewidzianych w kontekście wdrażania dyrektywy w sprawie ETS. Wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska ⁽¹⁰⁾ nie mają zastosowania do przedmiotowych środków.

2.2. Definicje

21. Do celów niniejszych wytycznych mają zastosowanie definicje określone w załączniku I.

3. ZGODNOŚĆ ŚRODKÓW POMOCY Z ART. 107 UST. 3 TRAKTATU

22. Pomoc państwa może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, o ile prowadzi do zwiększenia ochrony środowiska (zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych), nie naruszając warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Oceniając zgodność środka pomocy, Komisja porównuje pozytywny wpływ środka na osiągnięcie celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania i jego potencjalnie negatywne skutki uboczne polegające na zakłóceniu wymiany handlowej i konkurencji. Z tego powodu programy pomocy nie powinny obowiązywać dłużej niż niniejsze wytyczne. Pozostaje to bez uszczerbku dla przysługującej państwu członkowskiemu możliwości ponownego zgłoszenia środka przedłużającego ten okres poza ramy czasowe określone w decyzji Komisji zezwalającej na dany program pomocy.

3.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)

23. W przypadku sektorów i podsektorów wymienionych w załączniku II, pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej w wyniku wdrażania dyrektywy w sprawie ETS począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r., będzie uważana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, pod warunkiem że zostaną spełnione warunki określone w niniejszej sekcji.

⁽¹⁰⁾ Porównaj: przypis 8.

Cel i konieczność pomocy

24. Na potrzeby niniejszych wytycznych, celem przedmiotowej pomocy jest zapobieganie znacznemu ryzyku ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień do emisji na ceny energii elektrycznej ponoszone przez beneficjenta, jeżeli jego konkurenci spoza UE nie ponoszą podobnych kosztów CO₂ w swoich cenach energii elektrycznej i beneficjent nie jest w stanie przełożyć danych kosztów na ceny produktu, nie tracąc przy tym znacznej części rynku.
25. Dla celów niniejszych wytycznych uznaje się, że znaczne ryzyko ucieczki emisji istnieje tylko wtedy, jeżeli beneficjent prowadzi działalność w jednym z kwalifikujących się sektorów lub podsektorów wymienionych w załączniku II do niniejszych wytycznych.

Maksymalna intensywność pomocy

26. Intensywność pomocy nie może przekraczać 85 % kosztów kwalifikowalnych powstałych w latach 2013, 2014 i 2015, 80 % kosztów kwalifikowalnych powstałych w latach 2016, 2017 i 2018 oraz 75 % kosztów kwalifikowalnych powstałych w latach 2019 i 2020.

Obliczanie maksymalnej kwoty pomocy

27. Maksymalną pomoc wypłacaną na jedną instalację z tytułu wytwarzania produktów w sektorach i podsektorach określonych w załączniku II należy obliczać według następującego wzoru:
- a) W przypadku gdy do produktów wytwarzanych przez beneficjenta mają zastosowanie wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w załączniku III, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:

$$A_{\max t} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times E \times BO$$

w niniejszym wzorze: A_i odpowiada intensywności pomocy w roku t , wyrażonej jako ułamek (np. 0,8); C_t oznacza stosowny wskaźnik emisji CO₂ (tCO₂/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/tCO₂); E jest stosownym wskaźnikiem efektywności zużycia energii elektrycznej odnoszonym się do poszczególnych produktów określonych w załączniku III; natomiast BO oznacza produkcję referencyjną. Pojęcia te zdefiniowano w załączniku I.

- b) W przypadku gdy wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w załączniku III nie mają zastosowania do produktów wytwarzanych przez beneficjenta, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:

$$A_{\max t} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times EF \times BEC$$

w niniejszym wzorze: A_i odpowiada intensywności pomocy w roku t , wyrażonej jako ułamek (np. 0,8); C_t oznacza stosowny wskaźnik emisji CO₂ (tCO₂/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/tCO₂); EF oznacza wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej; natomiast BEC oznacza referencyjne zużycie energii elektrycznej (MWh). Pojęcia te zdefiniowano w załączniku I.

28. Jeżeli instalacja wytwarza produkty, do których ma zastosowanie jeden ze wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej wymienionych w załączniku III, oraz produkty, do których ma zastosowanie wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej, zużycie energii na każdy produkt musi być przeliczone proporcjonalnie do odpowiedniego tonażu produkcji każdego produktu.
29. Jeśli instalacja wytwarza produkty, które kwalifikują się do objęcia pomocą (np. wchodzą one w zakres kwalifikujących się sektorów lub podsektorów wymienionych w załączniku II) oraz produkty, które nie kwalifikują się do objęcia pomocą, maksymalną wypłacaną kwotę pomocy oblicza się jedynie dla produktów, które kwalifikują się do objęcia pomocą.
30. Pomoc można wypłacić beneficjentowi w roku, w którym poniesiono koszty lub w następnym roku. Jeżeli pomoc wypłaca się w roku, w którym poniesiono koszty, należy wprowadzić mechanizm dostosowania płatności *ex post* w celu zapewnienia zwrotu każdej nadpłaty przed dniem 1 lipca następnego roku.

Efekt zachęty

31. Wymóg efektu zachęty uważa się za spełniony, jeżeli spełnione są wszystkie warunki z sekcji 3.1.

3.2. Pomoc na inwestycje dla nowych wysoce wydajnych elektrowni, w tym nowych elektrowni gotowych do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS)

32. Pomoc na inwestycje przyznana w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. dla nowych wysoce wydajnych elektrowni zostaje uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, o ile spełnione zostaną warunki określone w niniejszej sekcji.

33. Pomoc na inwestycje dla nowych wysoce wydajnych elektrowni może zostać przyznana jedynie po spełnieniu każdego z następujących warunków:

a) nowa wysoce wydajna elektrownia przekracza zharmonizowaną wartość referencyjną sprawności elektrowni określoną w załączniku I do decyzji wykonawczej Komisji 2011/877/UE z dnia 19 grudnia 2011 r. ustanawiającej zharmonizowane wartości referencyjne sprawności dla rozdzielonej produkcji energii elektrycznej i ciepła w zastosowaniu dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ lub odpowiednią wartość referencyjną sprawności obowiązującą w chwili przyznania pomocy. Nowe wysoce wydajne elektrownie, które jedynie spełniają te wartości referencyjne nie kwalifikują się do pomocy oraz

b) decyzja w sprawie zatwierdzenia jest podjęta przez organ udzielający pomocy w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

Cel i konieczność pomocy

34. Państwa członkowskie muszą wykazać, że pomoc jest ukierunkowana na niedoskonałość rynku dzięki znacznemu wpływowi na ochronę środowiska. Pomoc musi mieć efekt zachęty, powodując zmianę zachowania beneficjenta pomocy; efekt zachęty wykazuje się w scenariuszu alternatywnym dowodzącym, że bez pomocy beneficjent nie dokonałby inwestycji. Ponadto wspieranego projektu nie można rozpocząć zanim nie złożony zostanie wniosek o przyznanie pomocy. Państwo członkowskie musi ponadto wykazać, że pomoc nie narusza warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, szczególnie w przypadkach, gdy pomoc koncentruje się na pewnej ograniczonej liczbie beneficjentów lub gdy pomoc może wzmocnić pozycję beneficjentów na rynku (na poziomie grupy kapitałowej).

Wydatki kwalifikowalne

35. Koszty kwalifikowalne będą się ograniczały do całkowitych kosztów inwestycji na potrzeby nowej instalacji (rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne), które są ściśle niezbędne do budowy nowej elektrowni. Ponadto, w przypadku budowy elektrowni gotowej do CCS, za kwalifikowalne uznaje się koszty wykazania całkowitej ekonomicznej i technicznej wykonalności wdrażania pełnego łańcucha CCS. Koszty instalacji urządzeń do wychwytywania, transportu i składowania nie będą stanowiły kosztów kwalifikowalnych na mocy niniejszych wytycznych, gdyż pomoc na wdrażanie CCS ocenia się już zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska.

Maksymalna intensywność pomocy

36. W przypadku wysoce wydajnych elektrowni, które są gotowe do CCS i które rozpoczną wdrażanie pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. pomoc nie może przekraczać 15 % kosztów kwalifikowalnych.

37. W przypadku nowych wysoce wydajnych elektrowni, które są gotowe do CCS, ale nie rozpoczną wdrażania pełnego łańcucha CCS przed 2020 r. i w przypadku których pomoc przyznaje się na drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji, która wspiera (i) najbardziej przyjazne dla środowiska technologie produkcji energii elektrycznej w nowej elektrowni, prowadzące do obniżenia emisji CO₂ zgodnie z najnowszymi technologiami, i która wspiera (ii) konkurencję na rynku produkcji energii elektrycznej, pomoc nie może przekraczać 10 % kosztów kwalifikowalnych. Procedura przetargowa musi być oparta na jasnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach i umożliwić uczestnictwo wystarczającej liczbie spółek. Ponadto budżet związany z procedurą przetargową musi być wiążącym ograniczeniem, tak aby nie wszyscy uczestnicy mogli otrzymać pomoc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 91.

38. W przypadku nowych wysoce wydajnych elektrowni, które nie spełniają warunków wymienionych wyżej w pkt 36 i 37, pomoc nie może przekraczać 5 % kosztów kwalifikowalnych.
39. W przypadku braku rozpoczęcia prac nad wdrażaniem pełnego łańcucha CCS przed 2020 r., pomoc zostaje zmniejszona do 5 % kosztów kwalifikowalnych inwestycji lub do 10 %, jeśli spełnione są warunki określone wyżej w sekcji 3.2 pkt 37. W przypadku, gdy pomoc wypłacona została z góry, państwo członkowskie wycofuje nadpłaconą kwotę pomocy.

3.3. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej

40. Od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. pomoc państwa związana z przejściowymi i fakultatywnymi bezpłatnymi uprawnieniami do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej i inwestycji zawartych w planach krajowych, zgodnie z art. 10c dyrektywy w sprawie ETS, zostanie uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, o ile spełnione zostaną wszystkie następujące warunki:
- a) przejściowe bezpłatne uprawnienia do emisji przyznano na podstawie art. 10c dyrektywy w sprawie ETS i zgodnie z decyzją Komisji w sprawie wytycznych odnoszących się do metody przejściowego przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy w sprawie ETS⁽¹²⁾ i z komunikatem Komisji w sprawie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy w sprawie ETS⁽¹³⁾;
 - b) plan krajowy realizuje cel będący przedmiotem wspólnego zainteresowania, taki jak zwiększenie ochrony środowiska w świetle ogólnych celów dyrektywy w sprawie ETS,
 - c) plan krajowy obejmuje inwestycje w dostosowanie i podniesienie standardu infrastruktury, w czyste technologie i w zróżnicowanie ich koszyka energetycznego oraz źródeł dostaw zgodnie z dyrektywą w sprawie ETS dokonane po dniu 25 czerwca 2009 r.;
 - d) wartość rynkowa (na poziomie grup kapitałowych) bezpłatnych uprawnień do emisji (obliczanych zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 29 marca 2011 r.⁽¹⁴⁾ lub odpowiednimi wytycznymi, które mają zastosowanie w momencie przyznawania pomocy) nie przekracza w całym okresie rozdziału uprawnień do emisji łącznych kosztów inwestycji dokonanych przez podmiot otrzymujący bezpłatne uprawnienia do emisji (na poziomie grupy kapitałowej). Jeżeli całkowite koszty inwestycji są niższe niż rynkowa wartość uprawnień do emisji lub podmiot otrzymujący bezpłatne uprawnienia do emisji nie dokona żadnej inwestycji kwalifikującej się w ramach planu krajowego, podmioty otrzymujące bezpłatne uprawnienia do emisji muszą przekazać różnicę do mechanizmu, który sfinansuje inne inwestycje kwalifikujące się w ramach planu krajowego oraz
 - e) pomoc nie narusza warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, szczególnie w przypadkach, gdy pomoc koncentruje się na pewnej ograniczonej liczbie beneficjentów lub gdy pomoc może wzmocnić pozycję beneficjentów na rynku (na poziomie grupy kapitałowej).

Efekt zachęty

W przypadku inwestycji podjętych po dniu 25 czerwca 2009 r. warunek efektu zachęty uważa się za spełniony.

Wydatki kwalifikowane

41. Koszty kwalifikowalne muszą być ograniczone do łącznych kosztów inwestycji (rzeczowych aktywów trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych) wymienionych w planie krajowym odpowiadających wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień do emisji (obliczanych zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 29 marca 2011 r.⁽¹⁵⁾ lub odpowiednimi wytycznymi, które mają zastosowanie w momencie przyznawania pomocy) przyznanych na beneficjenta, niezależnie od kosztów operacyjnych i zysków odnośnej instalacji.

⁽¹²⁾ Decyzja Komisji z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, C(2011) 1983 wersja ostateczna z 29.3.2011.

⁽¹³⁾ Komunikat Komisji, Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. C 99 z 31.3.2011, s. 9).

⁽¹⁴⁾ Porównaj: przypis 13.

⁽¹⁵⁾ Porównaj: przypis 13.

Maksymalna intensywność pomocy

42. Pomoc nie może przekraczać 100 % kosztów kwalifikowalnych.

3.4. Pomoc związana z wyłączeniem małych instalacji i szpitali z EU ETS

43. Pomoc występująca w przypadku wyłączenia małych instalacji lub szpitali wyłączonych z EU ETS od dnia 1 stycznia 2013 r. będzie uznawana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu pod warunkiem, że małe instalacje lub szpitale podlegają środkom, które pozwolą osiągnąć równoważne zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w rozumieniu art. 27 dyrektywy w sprawie ETS, a także pod warunkiem, że państwo członkowskie spełnia warunki określone na mocy art. 27 dyrektywy w sprawie ETS.

Efekt zachęty

44. Wymóg efektu zachęty uważa się za spełniony, jeżeli spełnione są wszystkie warunki z sekcji 3.4.

3.5. Proporcjonalność

45. Państwo członkowskie musi wykazać, że kwotę pomocy przyznaną beneficjentowi ograniczono do niezbędnego minimum. Państwa członkowskie mogą zwłaszcza przyznawać pomoc o mniejszej intensywności niż ta, o jakiej jest mowa w niniejszych wytycznych.

4. KUMULACJA

46. Pułapów pomocy określonych w niniejszych wytycznych nie należy przekraczać niezależnie od faktu, czy wsparcie finansowe pochodzi w całości z zasobów państwowych czy jest częściowo finansowane przez Unię.
47. Pomocy, którą uznaje się za zgodną na mocy niniejszych wytycznych, nie można kumulować z inną pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu ani z innymi rodzajami finansowania z Unii, jeżeli skutkiem takiej kumulacji byłaby intensywność pomocy wyższa niż określona w niniejszych wytycznych. Jeżeli jednak wydatki kwalifikujące się do objęcia pomocą na środki objęte niniejszymi wytycznymi w całości lub w części kwalifikują się także do objęcia pomocą przeznaczoną na inne cele, w odniesieniu do części wspólnej zastosowany zostanie najkorzystniejszy pułap dostępny w ramach odnośnych przepisów.

5. PRZEPISY KOŃCOWE**5.1. Składanie sprawozdań rocznych**

48. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁶⁾ i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁷⁾ państwa członkowskie muszą przekazywać Komisji sprawozdania roczne.
49. Oprócz wymogów określonych w tych rozporządzeniach, sprawozdania roczne dotyczące środków pomocy na ochronę środowiska muszą zawierać dodatkowe informacje w odniesieniu do każdego zatwierdzonego programu. W swoich sprawozdaniach rocznych państwa członkowskie muszą podać następujące informacje:
- nazwy beneficjenta oraz wspierane instalacje będące jego własnością,
 - sektor(-y) lub podsektor(-y), w którym (których) beneficjent prowadzi działalność,
 - rok, za który wypłacana jest pomoc i rok, w którym jest ona wypłacana,
 - *produkcja referencyjna* dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze (podsektorze),
 - *znaczące zwiększenie lub zmniejszenie zdolności produkcyjnej*, gdzie stosowne,
 - roczna produkcja dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze (podsektorze) dla każdego roku z lat wykorzystanych do określania *produkcji referencyjnej*,

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

- roczna produkcja dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze (podsektorze) dla każdego roku z lat, dla których wypłaca się pomoc,
 - roczna produkcja innych produktów wytwarzanych przez każdą wspieraną instalację nieobjętą wskaźnikami efektywności zużycia energii elektrycznej dla każdego roku z lat wykorzystanych do określania produkcji referencyjnej (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywnego zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - referencyjne zużycie energii elektrycznej dla każdej wspieranej instalacji (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - roczne zużycie energii elektrycznej dla każdego z lat wykorzystanych do określania referencyjnego zużycia energii elektrycznej (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - roczne zużycie energii elektrycznej instalacji w roku, dla którego wypłacana jest pomoc (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej),
 - terminowa cena uprawnień do emisji w UE wykorzystana do obliczenia kwoty pomocy przypadającej na beneficjenta,
 - intensywność pomocy,
 - krajowy wskaźnik emisji CO₂.
50. Komisja będzie regularnie monitorować pomoc przyznaną przedsiębiorstwom w sektorach i podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów uprawnień EU ETS na ceny energii elektrycznej, opisane w sekcji 3.1. Pozwoli jej to na uaktualnienie informacji dotyczących rozmiaru przenoszonych kosztów pośrednich i ewentualnych skutków ucieczki emisji.
51. W odniesieniu do pomocy przyznanej nowym wysoce wydajnym elektrowniom, w tym elektrowniom gotowym do CCS, państwa członkowskie muszą umieścić w swoich sprawozdaniach rocznych następujące informacje:
- nazwy beneficjentów,
 - kwotę pomocy przypadającą na beneficjenta,
 - intensywność pomocy,
 - weryfikację zgodności z warunkami określonymi w sekcji 3.2 pkt 32 w odniesieniu do terminu udzielenia pomocy,
 - weryfikację zgodności z warunkami określonymi w sekcji 3.2 pkt 36 jeśli chodzi o rozpoczęcie wdrażania pełnego łańcucha CCS przed 2020 r.

5.2. Przejrzystość

52. Zdaniem Komisji konieczne jest podjęcie dalszych kroków w celu poprawy przejrzystości pomocy państwa w Unii. Należy w szczególności zapewnić, aby państwa członkowskie, podmioty gospodarcze, zainteresowane strony i Komisja miały swobodny dostęp do pełnego tekstu wszystkich stosownych programów pomocy na ochronę środowiska.
53. Cel ten można osiągnąć poprzez utworzenie stron internetowych. Z tego względu przy analizie programów pomocy na ochronę środowiska Komisja będzie systematycznie stawiać państwom członkowskim wymóg publikowania w internecie tekstu wszystkich ostatecznych wersji programów pomocy oraz przekazywania Komisji adresu internetowego strony zawierającej taką publikację.

5.3. Monitorowanie

54. Państwa członkowskie muszą zapewnić zachowanie szczegółowej dokumentacji dotyczącej wszystkich środków pomocy. Dokumentacja ta musi zawierać wszystkie informacje potrzebne do ustalenia, czy przestrzegano warunków dotyczących kosztów kwalifikowalnych oraz maksymalnych dopuszczalnych progów intensywności pomocy. Należy ją przechowywać przez 10 lat od dnia przyznania pomocy i przedstawić Komisji na jej wniosek.

5.4. Okres stosowania i przegląd

55. Komisja będzie stosować niniejsze wytyczne od chwili ich opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

56. Przedmiotowe wytyczne obowiązują do dnia 31 grudnia 2020 r. Po konsultacji z państwami członkowskimi Komisja może przed tą datą wprowadzić do nich zmiany z uwagi na ważne względy dotyczące polityki konkurencji lub polityki w zakresie ochrony środowiska, bądź też w celu uwzględnienia polityki Unii w innych obszarach lub jej zobowiązań międzynarodowych. Zmiany takie mogą być konieczne zwłaszcza w świetle przyszłych umów międzynarodowych dotyczących zmian klimatycznych oraz przyszłego prawodawstwa w tym zakresie w Unii. Komisja może dokonywać przeglądu niniejszych wytycznych co dwa lata, licząc od ich przyjęcia.
57. Komisja będzie stosować niniejsze wytyczne w odniesieniu do wszystkich zgłaszanych środków pomocy, względem których musi podjąć decyzję po opublikowaniu niniejszych wytycznych w *Dzienniku Urzędowym*, nawet w przypadku projektów zgłoszonych przed publikacją. W odniesieniu do wszelkiej bezprawnie przyznanej pomocy Komisja będzie stosować zasady określone w zawiadomieniu Komisji w sprawie zasad oceny pomocy państwa przyznanej bezprawnie ⁽¹⁸⁾.
-

⁽¹⁸⁾ Dz.U C 119 z 22.5.2002, s. 22.

ZAŁĄCZNIK I

Definicje

Do celów niniejszych wytycznych będą miały zastosowanie następujące definicje:

- „pomoc” oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu,
- „okres przyznawania pomocy” oznacza jeden rok lub kilka lat w okresie 2013–2020. Jeżeli państwo członkowskie pragnie przyznać pomoc odpowiadającą krótszemu okresowi, powinno przyjąć jako punkt odniesienia rok obrotowy beneficjentów i przyznawać pomoc w trybie rocznym,
- „maksymalna intensywność pomocy” oznacza całkowitą kwotę pomocy wyrażoną jako odsetek kosztów kwalifikowalnych. Do obliczania intensywności pomocy należy stosować kwoty przed potrąceniem podatku lub innych opłat. W przypadku gdy pomoc udzielana jest w innej formie niż dotacja, kwotę pomocy należy wyrazić jako ekwiwalent wartości dotacji. Wysokość pomocy wypłacanej w kilku ratach należy obliczać jako całkowitą wartość bieżącą netto na dzień płatności pierwszej raty, wykorzystując odpowiednią stopę referencyjną stosowaną przez Komisję do dyskontowania wartości w czasie. Intensywność pomocy należy obliczać dla każdego beneficjenta,
- „samodzielne wytwarzanie” oznacza wytwarzanie energii elektrycznej przez instalację, która nie kwalifikuje się jako „wytwórca energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE,
- „beneficjent” oznacza przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc,
- „gotowość do CCS” oznacza, że instalacja wykazała, że dostępne są odpowiednie składowiska, instalacje transportowe są wykonalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia i że dostosowanie pod względem wychwytywania dwutlenku węgla jest wykonalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia w chwili osiągnięcia wystarczających zachęt rynkowych w postaci ceny progowej dwutlenku węgla. Gotowość do CCS wymaga w szczególności:
 - wykazania technicznej wykonalności dostosowania pod względem wychwytywania dwutlenku węgla. Należy przeprowadzić badanie techniczne dla konkretnego obiektu pokazujące wystarczająco szczegółowo pod względem technicznym, że obiekt można całkowicie dostosować pod względem wychwytywania dwutlenku węgla ze wskaźnikiem wychwytywania wynoszącym co najmniej 85 %, stosując co najmniej jedną technologię, która sprawdziła się w fazie poprzedzającej wprowadzenie na rynek lub której osiągi można oszacować w niezawodny sposób jako odpowiednie,
 - kontrola istnienia wystarczającej dodatkowej przestrzeni na terenie obiektu, na której mają zostać zainstalowane urządzenia do wychwytywania,
 - identyfikacja jednego (lub kilku) wykonalnego pod względem technicznym i ekonomicznym rurociągu lub innej drogi transportu (innych dróg transportu) do bezpiecznego geologicznego składowania dwutlenku węgla,
 - identyfikacja jednego ewentualnego składowiska lub kilku takich składowisk, które oceniono jako nadające się do bezpiecznego geologicznego składowania planowanej dla całego cyklu ilości i stopnia wychwytywania CO₂,
 - wykazanie wykonalności pod względem ekonomicznym dostosowania zintegrowanego systemu CCS do pełnej/częściowej zdolności obiektu, w oparciu o ocenę ekonomiczną. Ocena powinna dostarczyć dowodów przedstawiających uzasadnione scenariusze, uwzględniające prognozy co do cen emisji CO₂, koszty technologii i możliwości składowania ustalone w badaniach technicznych, ich margines błędu i planowane przychody operacyjne. Ocena pozwoli wskazać warunki, w jakich CCS będzie ekonomicznie wykonalne przez cały cykl życia proponowanej instalacji. Powinna ona również uwzględniać ewentualny plan wdrażania CCS, w tym ewentualny harmonogram wprowadzenia do eksploatacji,
 - wykazanie, że możliwe jest otrzymanie wszystkich stosownych zezwoleń na wdrażanie CCS oraz określenie procedur i harmonogramu tego procesu,
- „ochrona środowiska” oznacza każde działanie zmierzające do naprawienia wyrządzonej szkody lub zapobiegające wyrządzeniu szkody fizycznemu otoczeniu lub zasobom naturalnym na skutek działalności beneficjenta, działanie zmierzające do zmniejszenia ryzyka wystąpienia takiej szkody bądź powodujące bardziej efektywne korzystanie z zasobów naturalnych, w tym środki służące oszczędzaniu energii i korzystanie z odnawialnych źródeł energii,
- „uprawnienie do emisji” oznacza zbywalne uprawnienia do emisji jednej tony ekwiwalentu CO₂ w określonym okresie,
- „wartość dodana brutto (WDB)” oznacza wartość dodaną brutto w cenach czynników produkcji, która jest wartością produkcji pomniejszoną o wartość zużycia pośredniego. Jest to miara wkładu indywidualnego producenta, przemysłu lub sektora w tworzenie PKB. WDB w cenach czynników produkcji wynika z WDB w cenach rynkowych pomniejszonej o podatki pośrednie i powiększonej o wszelkie dotacje. Wartość dodana w cenach czynników produkcji może być obliczana na podstawie obrotu powiększonego o produkcję skapitalizowaną, powiększonego o pozostałe dochody z działalności operacyjnej, powiększonego lub pomniejszonego o zmiany stanu zapasów, pomniejszonego o zakupy towarów i usług, pomniejszonego o inne podatki od produktów, które są związane z obrotem, ale nie podlegają

odliczeniu, pomniejszonego o cła i podatki związane z produkcją. Alternatywną metodą obliczania jest obliczanie z nadwyżki operacyjnej brutto przez dodanie kosztów osobowych. Dochody i wydatki zaklasyfikowane w księgach przedsiębiorstwa jako finansowe lub nadzwyczajne nie są ujmowane w wartości dodanej. Wartość dodaną w cenach czynników produkcji oblicza się jako wartość „brutto”, gdyż nie odejmuje się korekt wartości (takich jak amortyzacja) ⁽¹⁾.

- „wdrażanie pełnego łańcucha CCS” oznacza konstrukcję i skuteczne rozpoczęcie wychwytywania, transportu i składowania CO₂,
- „małe instalacje” oznaczają instalacje, w przypadku których emisje zgłoszone do właściwego organu, z wyłączeniem emisji z biomasy, w każdym roku w ciągu trzech lat poprzedzających powiadomienie o równoważnych środkach zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie ETS, wyniosły mniej niż 25 000 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla i które podczas spalania mają nominalną moc cieplną poniżej 35 MW,
- „rozpoczęcie prac” oznacza rozpoczęcie prac budowlanych lub pierwsze wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń; wstępne studia wykonalności nie liczą się jako rozpoczęcie prac,
- „rzeczowe aktywa trwałe” oznaczają, do celów obliczania kosztów kwalifikowalnych, inwestycje w grunty, budynki, zakłady i urządzenia,
- „wartości niematerialne i prawne” oznaczają, do celów obliczania kosztów kwalifikowalnych, wydatki na transfer technologii w drodze zakupu licencji operacyjnych lub opatentowanego i nieopatentowanego know-how pod warunkiem, że spełnione są następujące warunki:
 - dane wartości niematerialne i prawne są wartościami podlegającymi amortyzacji,
 - są nabyte na warunkach rynkowych od przedsiębiorcy, nad którym nabywca nie sprawuje bezpośredniej lub pośredniej kontroli,
 - są częścią aktywów przedsiębiorcy i pozostają w zakładzie podmiotu otrzymującego pomoc i są tam wykorzystywane przez co najmniej pięć lat. Warunek ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy wartości niematerialne i prawne są przestarzałe pod względem technicznym. W przypadku sprzedaży wartości niematerialnych i prawnych w ciągu ww. pięciu lat dochód ze sprzedaży pomniejsza koszty kwalifikowalne, a – w stosownych przypadkach – całość lub część kwoty pomocy podlega zwrotowi,
- „intensywność handlu” oznacza stosunek między całkowitą wartością eksportu do państw trzecich powiększoną o wartość importu z państw trzecich, a całkowitą wielkością rynku w Unii (roczny obrót przedsiębiorstw z Unii na rynku krajowym i całkowita wartość importu z państw trzecich) według danych statystycznych Eurostatu,
- „terminowa cena uprawnień do emisji w UE”, w EUR, oznacza średnią arytmetyczną dziennych terminowych cen uprawnień do emisji w UE z jednego roku (ceny zamknięcia) dla dostawy w grudniu roku, na który przyznano pomoc, obserwowanych na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE w dniach od 1 stycznia do 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który przyznano pomoc. Na przykład w odniesieniu do pomocy przyznanej na rok 2016 jest to średnia arytmetyczna średnich cen zamknięcia uprawnień do emisji w UE obserwowanych w dniach od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE,
- „wskaźnik emisji CO₂”, w tCO₂/MWh, oznacza średnią ważoną intensywności emisji CO₂ z energii elektrycznej produkowanej z paliw kopalnych na różnych obszarach geograficznych. Wazenie odzwierciedla koszyk paliw wykorzystywanych do produkcji energii na danym obszarze geograficznym. Wskaźnik emisji CO₂ jest ilorzem danych o emisji ekwiwalentu CO₂ sektora energetycznego podzielonych przez produkcję energii elektrycznej brutto opartą na paliwach kopalnych w TWh. Do celów niniejszych wytycznych obszary określono jako strefy geograficzne, a) które składają się z podrynków połączonych za pośrednictwem giełd energii elektrycznej lub b) na których nie istnieje zgłoszone przeciążenie, a w obydwu przypadkach godzinowe ceny rynku dnia następnego na giełdzie energii elektrycznej wykazują w znacznej liczbie wszystkich godzin w roku rozbieżność cen w EUR (przy zastosowaniu dziennych kursów wymiany EBC) wynoszącą maksymalnie 1 %. Tego typu zróżnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym. Sam fakt, że energia elektryczna jest przedmiotem wymiany handlowej między dwoma państwami członkowskimi nie oznacza jeszcze, że stanowią one ponadnarodowy region. Z uwagi na brak odpowiednich danych na szczeblu niższym niż krajowy obszary geograficzne obejmują całe terytorium co najmniej jednego państwa członkowskiego. Na tej podstawie można wyróżnić następujące obszary geograficzne: kraje nordyckie (Dania, Szwecja, Finlandia i Norwegia), Europa środkowo-zachodnia (Austria, Belgia, Luksemburg, Francja, Niemcy i Niderlandy), obszar iberyjski (Portugalia i Hiszpania), obszar czeskosłowacki (Republika Czeska i Słowacja) oraz oddzielnie wszystkie pozostałe państwa członkowskie. Odpowiadające maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ ujęto w załączniku IV,
- „produkcja referencyjna”, w tonach na rok, oznacza średnią produkcję w instalacji w okresie odniesienia 2005–2011 (produkcja referencyjna) w przypadku instalacji działających w każdym roku w latach 2005–2011. Dany rok kalendarzowy (np. 2009) może zostać wyłączony ze wspomnianego siedmioletniego okresu odniesienia. Jeżeli instalacja nie

⁽¹⁾ Kod 12 15 0 w ramach prawnych ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 58/97 z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw.

działała przez co najmniej jeden rok w okresie od 2005 r. do 2011 r., produkcja referencyjna będzie definiowana jako roczna produkcja dopóki dokumentacja nie wykaże czterech lat działalności, a później będzie to średnia z poprzedzających trzech lat wspomnianego okresu. Jeśli zdolności produkcyjne instalacji w okresie przyznawania pomocy znacznie się zwiększą w rozumieniu niniejszych wytycznych, produkcję referencyjną można zwiększyć proporcjonalnie do tego zwiększenia zdolności. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 50 % do 75 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie połowę kwoty pomocy odpowiadającej produkcji referencyjnej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 75 % do 90 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie 25 % kwoty pomocy odpowiadającej produkcji referencyjnej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 90 % lub więcej w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta nie otrzyma żadnej pomocy.

- „referencyjne zużycie energii elektrycznej”, w MWh, oznacza średnie zużycie energii elektrycznej mierzone w instalacji (w tym kwalifikujące się do objęcia pomocą zużycie energii elektrycznej na wytworzenie produktów zlecone innym podmiotom) w okresie odniesienia obejmującym lata 2005–2011 (*referencyjne zużycie energii elektrycznej*) w przypadku instalacji działających w każdym roku w latach 2005–2011. Dany rok kalendarzowy (np. 2009) może zostać wyłączony ze wspomnianego siedmioletniego okresu odniesienia. Jeżeli instalacja nie działała przez co najmniej jeden rok w okresie od 2005 r. do 2011 r., referencyjne zużycie energii elektrycznej będzie definiowane jako roczne zużycie energii elektrycznej dopóki dokumentacja nie wykaże czterech lat działalności, a później będzie to średnia z poprzedzających trzech lat, w odniesieniu do których rejestrowano działalność. Jeśli zdolności produkcyjne instalacji w okresie przyznawania pomocy znacznie się zwiększą w rozumieniu niniejszych wytycznych, zużycie referencyjne można zwiększyć proporcjonalnie do tego zwiększenia zdolności. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 50 % do 75 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie połowę kwoty pomocy odpowiadającej referencyjnemu zużyciu energii elektrycznej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 75 % do 90 % w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta otrzyma jedynie 25 % kwoty pomocy odpowiadającej referencyjnemu zużyciu energii elektrycznej. Jeśli instalacja obniży w danym roku kalendarzowym swój poziom produkcji o 90 % lub więcej w stosunku do produkcji referencyjnej, instalacja ta nie otrzyma żadnej pomocy.
- „znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej” oznacza znaczne zwiększenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej instalacji przy wystąpieniu wszystkich następujących czynników:
 - ma miejsce co najmniej jedna identyfikowalna zmiana fizyczna w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania instalacji inna niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej oraz
 - instalacja może w wyniku materialnej inwestycji kapitałowej (lub serii dokonywanych stopniowo materialnych inwestycji kapitałowych) funkcjonować przy zdolności, która jest co najmniej 10 % wyższa od początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej sprzed zmiany.

Krajowy organ udzielający pomocy musi otrzymać od instalacji dowód wskazujący na to, że spełniono kryteria znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej oraz że znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej zostało poddane weryfikacji i uznane za zadawalające przez niezależnego rzeczoznawcę. Weryfikacja powinna dotyczyć pewności, wiarygodności i dokładności danych dostarczonych przez instalację; opinia z weryfikacji powinna stwierdzać z wystarczającą pewnością, że przedłożone dane nie zawierają istotnych nieprawidłowości,

- „wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej”, w MWh/t produkcji określony na poziomie Prodcum 8, oznacza zużycie energii elektrycznej dotyczące określonych produktów na tonę produkcji otrzymywanego przy zastosowaniu najbardziej efektywnych pod względem energii elektrycznej metod produkcji przedmiotowego produktu. W przypadku produktów, które wchodzą w zakres kwalifikujących się sektorów, w przypadku których w decyzji Komisji 2011/278/UE⁽¹⁾ stwierdzono zamienność paliw i energii elektrycznej, definicja wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej sporządzana jest w ramach tych samych granic systemowych, przy uwzględnieniu jedynie udziału energii elektrycznej. Odpowiadające wskaźniki zużycia energii elektrycznej w przypadku produktów objętych kwalifikującymi się sektorami lub podsektorami wymieniono w załączniku III,
- „wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej”, % referencyjnego zużycia energii elektrycznej. Parametr ten jest określany decyzją Komisji, wraz ze wskaźnikami efektywności zużycia energii elektrycznej. Odpowiada on średniemu wysiłkowi redukcyjnemu narzuconemu przez zastosowanie wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej (referencyjne zużycie energii elektrycznej/zużycie energii elektrycznej *ex ante*). Ma on zastosowanie do wszystkich produktów, które wchodzą w skład kwalifikujących się sektorów i podsektorów, ale w odniesieniu do których nie zdefiniowano wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1. W załączniku I.2 do wspomnianej decyzji wymieniono szereg produktów, przy których uznano, że istnieje zastępowalność paliwa, przynajmniej w pewnym zakresie.

ZAŁĄCZNIK II

Sektory i podsektory, które uznaje się *ex ante* za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich

Dla celów niniejszych wytycznych instalacja beneficjenta pomocy może otrzymać pomoc państwa na pokrycie kosztów pośrednich emisji zgodnie z sekcją 3.3 niniejszych wytycznych, jedynie w przypadku gdy prowadzi ona działalność w jednym z poniższych sektorów lub podsektorów. Żadne inne sektory ani podsektory nie zostaną uznane za kwalifikujące się do takiej pomocy.

	Kod NACE ⁽¹⁾	Opis
1.	2742	Produkcja aluminium
2.	1430	Wydobywanie minerałów dla przemysłu chemicznego oraz do produkcji nawozów
3.	2413	Produkcja pozostałych chemikaliów nieorganicznych
4.	2743	Produkcja ołowiu, cynku i cyny
5.	1810	Produkcja odzieży skórzanej
6.	2710	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych, w tym rur i przewodów stalowych bez szwu
7.	2112	Produkcja papieru i tektury
8.	2415	Produkcja nawozów sztucznych i związków azotowych
9.	2744	Produkcja miedzi
10.	2414	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów organicznych
11.	1711	Przędzenie włókien bawełnianych
12.	2470	Produkcja włókien chemicznych
13.	1310	Górnictwo rud żelaza
14.		Następujące podsektory w ramach Produkcji tworzyw sztucznych w postaci surowej (2416):
	24161039	Polietylen niskiej gęstości (LD-PE)
	24161035	Polietylen liniowy niskiej gęstości (LD-PE)
	24161050	Polietylen wysokiej gęstości (HD-PE)
	24165130	Polipropylen (PP)
	24163010	Poli(chlorek winylu) (PVC)
	24164040	Poliwęglany (PC)
15.		Następujący podsektor w ramach Produkcji pulpy (2111):
	21111400	Pulpa mechaniczna

⁽¹⁾ Według NACE rev.1.1: http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=LST_CLS_DLD&StrNom=NACE_1_1&StrLanguageCode=EN&StrLayoutCode=HIERARCHIC

Nota wyjaśniająca dotycząca metody określania sektorów i podsektorów kwalifikujących się do pomocy

- Zgodnie z art. 10a ust. 15 dyrektywy w sprawie ETS, sektory lub podsektory ujęte w powyższej tabeli zostały – dla celów niniejszych wytycznych – uznane w oparciu o kryteria ilościowe za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli intensywność handlu z państwami trzecimi wynosi powyżej 10 % oraz suma dodatkowych kosztów pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie dyrektywy w sprawie ETS prowadziłaby do znacznego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 5 %.

2. Przy obliczaniu kosztów pośrednich do celów kwalifikowalności na podstawie niniejszych wytycznych, zastosowano to samo założenie cenowe dotyczące CO₂, a także taki sam średni wskaźnik emisji w UE dla energii elektrycznej, jak w decyzji Komisji 2010/2/UE⁽¹⁾. Zastosowano te same dane dotyczące handlu, produkcji i wartości dodanej dla każdego sektora lub podsektora, jak w decyzji Komisji 2010/2/UE. Obliczenie intensywności handlu opiera się na eksporcie i imporcie do wszystkich krajów poza UE, niezależnie od faktu, czy wspomniane państwa nienależące do UE narzucają ustalanie ceny CO₂ (przez podatek od emisji dwutlenku węgla lub system ograniczania emisji i handlu uprawnieniami do nich podobny do ETS). Zakłada się także, że 100 % kosztów emisji CO₂ zostanie przeniesione na ceny energii elektrycznej.
3. Analogicznie do przepisów art. 10a ust. 17 dyrektywy w sprawie ETS, przy określaniu kwalifikowalnych sektorów lub podsektorów wymienionych w powyższej tabeli, ocenę na podstawie kryteriów ilościowych wskazanych/wymienionych powyżej w pkt 1, zastąpiono oceną jakościową w tych przypadkach, gdzie były dostępne odpowiednie dane, a przedstawiciele sektora i państwa członkowskie przedstawiły wystarczająco wiarygodne i uzasadnione wnioski na korzyść kwalifikowalności. Ocenę jakościową zastosowano w pierwszej kolejności do sektorów granicznych, tj. sektorów NACE-4, w przypadku których koszty emisji pośrednich są wyższe, w granicach 3–5 %, a intensywność handlu wynosi co najmniej 10 %; po drugie do sektorów i podsektorów (w tym na poziomie Prodcom⁽²⁾), w przypadku których brakuje oficjalnych danych lub są one niskiej jakości; a po trzecie do sektorów i podsektorów (w tym na poziomie Prodcom), które można uznać za niedostatecznie reprezentowane w kontekście oceny ilościowej. Sektory lub podsektory, których pośrednie koszty emisji CO₂ wynoszą poniżej 1 %, nie były brane pod uwagę.
4. Jakościowa ocena kwalifikowalności koncentruje się po pierwsze na wielkości asymetrycznego wpływu kosztów pośrednich emisji CO₂ w stosunku do wartości dodanej brutto sektora. Asymetryczny wpływ kosztu musi być na tyle duży, aby pociągał za sobą znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu pośrednich kosztów emisji CO₂. Kryterium to uważano za spełnione, kiedy pośrednie koszty emisji CO₂ wynosiły ponad 2,5 %. Po drugie, brano też pod uwagę dostępne dowody związane z rynkiem, z których wynikało, że w danym sektorze (podsektorze) nie można przenieść wyższych kosztów emisji pośrednich na klientów, nie tracąc przy tym znacznej części rynku na korzyść konkurencji w krajach trzecich. Jako obiektywny wskaźnik zastępczy uznano, że do spełnienia tego drugiego kryterium konieczna jest wystarczająco duża intensywność handlu wynosząca co najmniej 25 %. Ponadto drugie kryterium zawierało wymóg przedstawienia potwierdzonych informacji wskazujących na to, że dany sektor UE jest w ujęciu ogólnym prawdopodobnie biorcą cen (np. ceny określone na giełdach towarowych lub dowód współzależności pomiędzy cenami między makroregionami); dowód taki poparty był w miarę możliwości dalszymi informacjami dotyczącymi sytuacji w zakresie popytu i podaży w skali międzynarodowej, kosztów transportu, marż zysku i potencjału redukcji emisji CO₂. Po trzecie, pod uwagę brano także zamienność paliw i energii elektrycznej w przypadku produktów w ramach danego sektora określonej w decyzji Komisji 2011/278/UE⁽³⁾.
5. Wyniki oceny jakościowej i ilościowej znajdują odzwierciedlenie w zamieszczonym w tym załączniku wykazie kwalifikowalnych sektorów i podsektorów. Wykaz ten jest zamknięty; zmiany do niego można wprowadzić dopiero w ramach przeglądu śródkresowego niniejszych wytycznych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (Dz.U. L 1 z 5.1.2010, s. 10).

⁽²⁾ Wykaz produkcji wspólnotowej (skrót fr. „Production Communautaire”) jest dostępny na stronie: http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=LST_NOM_DTL&StrNom=PRD_2010&StrLanguageCode=EN&IntPcKey=&StrLayoutCode=HIERARCHIC

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1. W załączniku I.2 do wspomnianej decyzji wymieniono szereg produktów, przy których uznano, że istnieje zastępowalność paliwa, przynajmniej w pewnym zakresie.

ZAŁĄCZNIK III

**Wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej w odniesieniu do produktów objętych kodami NACE
w załączniku II**

Kod NACE	Produkt oznaczony na poziomie Prodcom 8	Wskaźnik MWh/T
	[produkt 1] ... [produkt 2] ... [produkt 3] na [t]
	[produkt 1] ... [produkt 2] ... [produkt 3] ...	
	[produkt 1] ... [produkt 2] ... [produkt 3] ...	
	[produkt 1] ... [produkt 2] ... [produkt 3] ...	

ZAŁĄCZNIK IV

Maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ na różnych obszarach geograficznych (tCO₂/MWh)

		Elektryczność
Europa środkowo-zachodnia	Austria, Belgia, Francja, Niemcy, Niderlandy, Luksemburg	0,76
Czechy i Słowacja	Republika Czeska, Słowacja	1,06
obszar iberyjski	Portugalia, Hiszpania	0,57
kraje nordyckie	Dania, Szwecja, Finlandia, Norwegia	0,67
Bułgaria		1,12
Cypr		0,75
Estonia		1,12
Grecja		0,82
Węgry		0,84
Irlandia		0,56
Włochy		0,60
Łotwa		0,60
Litwa		0,60
Malta		0,86
Polska		0,88
Rumunia		1,10
Słowenia		0,97
Zjednoczone Królestwo		0,58

Nota wyjaśniająca dotycząca maksymalnych regionalnych wskaźników emisji CO₂

Aby zapewnić równe traktowanie źródeł energii elektrycznej i uniknąć ewentualnych nadużyć, ten sam wskaźnik emisji CO₂ stosuje się do wszystkich źródeł zaopatrzenia w energię elektryczną (samodzielne wytwarzanie, umowy na dostawy energii elektrycznej lub zasilanie sieciowe) i do wszystkich beneficjentów pomocy w zainteresowanym państwie członkowskim.

Metoda ustalania maksymalnej kwoty pomocy uwzględnia wskaźnik emisji CO₂ dla energii elektrycznej pochodzącej z obiektów energetycznego spalania na różnych obszarach geograficznych. Tego typu zróżnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym.

Komisja określiła *ex ante* wyżej wymienioną(-e) wartość(wartości) wskaźników emisji CO₂, które stanowią maksymalne wartości do obliczania kwoty pomocy. Państwa członkowskie mogą jednak stosować niższy wskaźnik emisji CO₂ w stosunku do wszystkich beneficjentów na swoim terytorium.